

Разотишли се хората, а Брайко казалъ: «Азъ нѣма да оставя приятеля си» и хитро се скрилъ на тавана и си мислилъ:

— Райко ще стане, азъ ще го хвана за яката и докато ми не даде петачето, нѣма да го пусна.

Стемнило се хубавичко, а приятелитѣ, единъ на тавана, другъ въ ковчега, мълчатъ и не шаватъ.

Посрѣдъ нощъ вратата на черквата се отворила, и вжтрѣ влѣзли нѣколко страшни разбойници, уцапани съ кърви. Тѣ изсипали на пода единъ купъ крадени пари и други нѣща и почнали да си ги дѣлятъ. Дѣлили, що дѣлили, раздѣлили всичко, само една сабя останала и нея не могли да си раздѣлятъ. Скарали се за нея: всѣки искалъ да я вземе.

— Тая сабя нека бжде на тоя, който отсѣче съ нея на единъ пжтъ главата на тоя мъртвецъ, казалъ войводата. Ако пѣкъ не я отсѣче, азъ ще отсѣча неговата.

Взелъ я най-силниятъ отъ разбойницитѣ и я издигналъ надъ главата на мъртавеца, който въ това врѣме отъ страхъ щѣлъ наистина да умрѣ.

Брайко видѣлъ отъ тавана, че работата отива назлѣ и извикалъ съ сичка сила:

— Ставайте умрѣли, да издушимъ живитѣ!

Райко се надигналъ бързо изъ санджка и скокналъ на краката си.

Разбойницитѣ се уплашили и побѣгнали, като оставили всичкото си богатство. Тогава слѣзналъ и Трайко отъ тавана и седнали да дѣлятъ съ Райко паритѣ на разбойницитѣ.

Дѣлили, дѣлили и, като раздѣлили всичко, Трайко пакъ запѣлъ старата си пѣсенъ:

— Петачето ми дай!

— Нѣма да ти го дамъ...

Разбойницитѣ бѣгали, бѣгали и се спрѣли чакъ въ гората. Оттамъ тѣ пратили най-сърдцатия си другаръ да види, какво е станало и много ли мъртавци сж скокнали.